

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐτησίᾳ... δρ. 8,—
Ἐξάμηνος... > 4,50
Τρίμηνος... > 2,50

Ἐξωτερικοῦ:

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος > 5,50
Τρίμηνος > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τῇ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδον τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Αὐγούστου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 38

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπο Ε. FORNEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἄσθμα, ἀντηγήσαν πλησίον του, τὸν ἔκαμε νὰ στραφῇ ἀποτόμως. Κάποιος τὸν ἤγγιζε, πατῶν τὴν τελευταίαν βαθμίδα... Ἦτον ἓνας ἄνθρωπος, φορτωμένος μὲ δύο βαλίτσες, ποὺ δὲν τὸν εἶχε διακρίνῃ μὲ τὸ πρῶτον ταχὺ βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἔρριπεν ἐπὶ τῶν «ἐπιδρομέων» ἴσως διότι ὁ ρηθεὶς ἄνθρωπος εἶχεν ἤδη ὑπερβῇ τὸ μεσόσκαλον τοῦ δευτέρου κατώματος.

«Αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ Κορπανῶφ!» ἐσυλλογίσθη ὁ Αὐγουστός, ὁ ὁποῖος, παραζαλισμένος, θορυβημένος, σαστισμένος, ἔρριπθῇ εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἀγνώστου, τὸν ἀγκάλιασεν, ὅπως ἀγκάλιαζει κανεὶς ἓνα ἱστὸν, καὶ τοῦ ἔδωκεν ἀπὸ ἓνα φιλὶ εἰς κάθε μάγουλον, κραυγάζων:

— Καλημέρα, ἐξάδελφε!

— Παρντόν, κύριε Αὐγουστε, κάνετε λάθος! εἶπεν ὁ ἄνθρωπος γελῶν.

Ὁ Αὐγουστός ὀπισθοχώρησεν ὀρμητικῶς. Ὁ θυρωρὸς!..εἶχε φιλήσῃ τὸν θυρωρὸν!..τὸν ἀηδῇ ἐκεῖνον μπάρμπα-Νικόλα, μὲ τὴν κρεατοεληθὰ ἐστὶ μύτη καὶ μὲ τὸ πρησκάρι 'εἰς τὸ μάγουλο... Φρίκη!

Ἐγύρισε διὰ νὰ σκουπίσῃ τὸ στόμα τοῦ μὲ τὴν ἄκραν τοῦ μανικιοῦ του, ἐξ ἐνστίχτου ταχυτέρου ἀπὸ κάθε συλλογισμὸν, ὅταν ἠσθάνθη δύο ρωμαλέους βραχίονας νὰ τοῦ περιβάλλουν τοὺς ὤμους.

Ἐνας γίγας, μὲ φωνὴν παιδικῆς γλυκύτητος, ἀφοῦ τὸν ἐνηγκαλίσθη θερμῶτα καὶ τὸν κατεφίλησε, τῷ εἶπε:

— Ἐξάδελφέ μου, τί εὐτυχὴς ποὺ εἶμαι!

Ὁ Αὐγουστός, μόλις καὶ μετὰ βίας συνελθὼν, ἐψιθύρισε:

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης, σὰς βεβαιῶ!

Ὁ γίγας ἐστράφη τότε πρὸς τὴν κλίμακα, καὶ σκύψας ἀπὸ τὰ κάγκελα ἐφώναξε:

— Ἐλάτε, γρήγορα! γρήγορα! ὁ ἐξάδελφός σας ἀπὸ τῆ Γαλλίας σὰς περιμένει!

Συγκεχυμένος ἀλαλητός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξεχώριζαν, προφερόμεναι εἰς διαφόρους τόνους, αἱ λέξεις: «καλημέρα, ἐξάδελφε!» ἀνταπεκρίθη εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ πατρός.

— Ἡ γυναῖκά μου, Μαρία-Σοφία, ἀπήγγειλεν οὗτος, ὅταν ἡ κυρία Κορπανῶφ ἔφθασεν ἐπιτέλους ἐπάνω.

— Ἐπιτρέψατέ μου... ἐξάδελφε...

Καὶ ὁ Αὐγουστός ἡσπασθη τὴν σφαιροειδῆ γυναικούλαν μὲ τὸ θελκτικὸν πρόσωπον, ἡ ὁποία τῷ ἔτεινε παρειὰς ὡς ροδάκινα.

— Ὁ πρωτότοκός μου υἱὸς Βόρις.

Καὶ ὁ Αὐγουστός ἐφίλησε τὸν Βόριν.

— Ὁ δευτερότοκος Μιχαήλ.

Νέα φιλήματα.

— Ὁ μικρότερος ἀδελφός του Δημήτριος.

Ὁ Αὐγουστός ἐξηκολούθει νὰ φιλῇ.

— Ἀ, νὰ τέλος πάντων καὶ ὁ τεμπέλης ὁ Ἰβάν! ἀνέκραξε φαιδρῶς ὁ κύριος Κορπανῶφ.

Ὁ Αὐγουστός ἔσκυψεν ὀλίγον περισσότερον καὶ ἐξηκολούθησε τὰ φιλήματα.

— Ἐλα λοιπὸν γρήγορα, Νικόλα!

Πιάσε τὸν Κύριλλο ἀπὸ τὸ χερί!

Ὁ Νικόλας παρουσιάσθη σύρων ἀπὸ τὸ χερί ἓνα παχουλὸν παιδάκι τεσσάρων πέντε ἐτῶν. Διὰ νὰ τοὺς φιλήσῃ καὶ αὐτούς, ὁ Αὐγουστός ἠναγκάσθη νὰ γονατίσῃ.

Ἐπερίμενε καὶ συνέχειαν: κανένα μαρὸ εἰς τὴν ἀγκυλίαν τῆς παραμάνας

του, ἢ κανένα ἄλλο ποὺ μόλις νὰ στέκεται εἰς τὰ πόδια του... Ἀλλὰ δὲν ἔδλεπε τίποτε.

— Αὐτὰ εἶνε μόνον; ἠρώτησε μὲ ὕφος βλακῶδες, μὴ γνωρίζων πλέον ποῦ πατεῖ καὶ ποῦ εὐρίσκεται...

Ὁ Ἀντώνης ἦτο τόσοσν σχεδὸν σαστισμένος, ὅσον καὶ ὁ κύριός του.

Κάθε φοράν ποῦ εἰσῆρχετο εἰς τὸν προθάλαμον κ' ἓνας μικρὸς Κορπανῶφ, ἐμετροῦσεν:

— Ἐνας...δύο...τρεῖς...τέσσαρες!...

Εἰς τὸν πέμπτον ἐμουρμούρισε:

— Ἐ μὰ φθάνει πιά! Αὐτοὶ εἶνε ἀτελείωτοι! Δὲν ἄφιναν μερικὸς καὶ ἐστὴ γειτόνισσα;..

Ἐν τούτοις, ἐκ μακρᾶς συνηθείας, ὁ ὑπηρέτης ἐνεθυμήθη ἐγκαίρως τὸ καθήκον του καὶ εἰσῆγαγε τοὺς μικροὺς Κορπανῶφ εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἐκεῖ εἰσῆλθον καὶ οἱ γονεῖς, μόλις αἱ ἀποσκευαὶ τῶν ἐσωρεῖθησαν εἰς τὸν προθάλαμον.

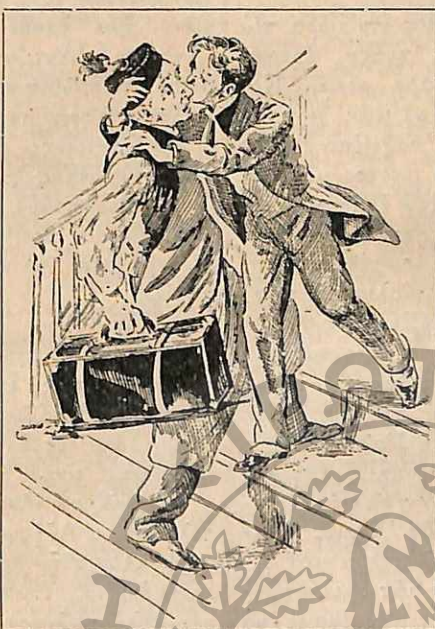
Ὁ δυστυχὴς Αὐγουστός ἠκολούθει μὲ πρόσωπον ἡλλοιωμένον, ἀπεγνωσμένον, ἀπηλιθωμένον.

— Δοιπόν, κύριε Αὐγουστε;... τῷ ἐψιθύρισε μίαν στιγμὴν ὁ Ἀντώνης, διερχόμενος πλησίον του.

Ὁ Αὐγουστός τὸν ἐκύταξε μὲ βλέμμα τόσοσν περίλυπον, ὥστε ὁ γηραιὸς ὑπηρέτης συνεκινήθη.

— Τὰ μικρὰ εἶνε χαριτωμένα, τῷ εἶπε διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

— Μὰ πόσα εἶνε ἐπιτέλους; ἠρώτησεν ὁ Αὐγουστός, ὁ ὁποῖος ἀκόμη δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ τὰ μετρήσῃ, καὶ εἰς

«Καλημέρα, ἐξάδελφε!» (Σ. 309, στ. α')

την ταραχήν του ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε φιλήσῃ τουλάχιστον μίαν δωδεκάδα.

— «Εξή!»

— «Α, λαμπρά! πολύ εὐχάριστος ἐκπληξίς! ἀπεκρίθη περιχαρής.

«Εἶνε εὐχαριστημένος, ἂν καὶ τὸ πρόσωπό του δὲν τὸ φανερόναι», ἐπιθύρουν ὁ Ἀντώνης, ὁ ὁποῖος δὲν ἤμπούσε νὰ ἐννοήσῃ τὸ αἷτιον τῆς σχετικῆς ἐκείνης χαρᾶς.

Εἰς τὴν αἴθουσαν, ὑπὸ τὸ ζωηρὸν φῶς τῶν λαμπτήρων, ὁ Αὐγουστος ἤδυνήθη ἐπιτέλους νὰ ἐξετάσῃ ἀνέτως τοὺς ξένους του.

«Ὅλοι θελκτικοί, μὰ τὴν ἀλήθειαν. Κρίμα μόνον ποὺ ἦσαν τόσοι πολλοί!

Ἡ μητέρα εἶχε κατὰμαυρα μάτια καὶ μαλλιά ἐπίσης μαύρα, ἀποκλίνοντα πρὸς τὸ κυανὸν ἢ ἀλλὰ καὶ τὰ ἐξαιτιάσαν ξανθὰ ὡς ὁ πατέρας των καὶ τοῦ ὁμοιάζαν πολὺ.

Ὁ πρωτότοκος ἦτο δώδεκα, τὸ πολὺ δεκατριῶν ἐτῶν. Ἄλλως τε καὶ οἱ γονεῖς ἦσαν νέοι ἢ κυρία Κορπανῶφ δὲν θὰ εἶχεν ὑπερβῇ πρὸς πολλοῦ τὸ τριακοστόν, ὁ δὲ σύζυγός της ἐφαίνετο μόλις τριανταπέντε ἐτῶν.

Ἡ συνομιλία περιστράφη κατ' ἀρχὰς περὶ τὸ ταξίδιον, τὸσον μακρόν, τὸσον λουραστικόν, προπάντων διὰ τὰ μικρά.

— «Ἄλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι τώρα πιά δὲν αἰσθάνονται κανένα κόπον, ἔλεγεν ὁ κ. Κορπανῶφ. Ἡ χαρὰ νικᾷ. Καὶ δὲν φαντάζεσθε, ἐξάδελφέ μου, τί χαρὰ εἶνε ἐν οἰκογενειακῶν ταξιδίων! Τὸ εἶχαμεν ἀποφασισμένον ἀφότου μᾶς ἐγεννήθη ὁ Κύριλλος. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ νουὰ του, ἡ γειτόνισσά μας, ἡ κόμησσα Ἀλέξιεφ, τοῦ ἔβαλε τὴν κούνια του πεντακάσια ρούβλια καὶ εἶπε: «Αὐτὰ εἶνε γιὰ τὸ ταξίδι. Ἀς χρησιμεύουν ὡς πυρὴν, διὰ νὰ οἰκονομήσετε καὶ τὰ ἐπίλοιπα. Ἀλλὰ ὑπὸ ἓνα ὅρον: νὰ πάρετε μαζί σας καὶ τὸ βαπτιστικόν μου». Ἐννοεῖται, ὅτι ἐστὶ Γαλλία ἐπρόκειτο νὰ πάμε. Τὰ ἐγγονάκια τῆς κόμησσης Ἀλέξιεφ ἔχουν γαλλίδα διδασκάλισσαν, τὴν δεσποινίδα Ἀνριέτ Μυρλαί, ἡ ὁποία εἶνε ἡ καλλιτέρα μας φίλη καὶ αὐτὴ, μὲ τὸ νὰ μᾶς ὁμιλῇ πάντα διὰ τὴν πατρίδα της, μᾶς ἔκαμε νὰ τὴν ἀγαπήσουμε πολὺ. Ἀλλὰ... πῶς νὰ πάρομε τὸν Κύριλλο καὶ νὰ φύσῃμε τὰ δέλεα του; Γι' αὐτό, χωρὶς τὴν εὐγενική σας πρόκλησι, θὰ ἐπεριμένναμεν κατ' ἀνάγκην πολὺ ἀκόμη, ἕως νὰ μαζευθῇ ὅλον τὸ ποσὶν ποὺ ἐχρειάζετο διὰ τὸ οἰκογενειακὸν ταξίδι.

Πόσον ἐξηγεῖτο ἡ σπουδὴ τοῦ νὰ ἐλθουν νὰ γνωρισθῶν μ' ἓνα μακρὸν συγγενῇ! Πόσον φυσικὰ καὶ ἀπλῶς ἦσαν ὅλ' αὐτά, ἕως ἐδῶ! Καὶ τί κρίμα νὰ μὴν εἶνε ἐπίσης ἀπλὴ καὶ φυσικὴ ἡ συγγενειὰ των! «Θὰ ἤμουν πολὺ εὐχαρι-

στημένος νὰ εἶχα ἐξαδέλφους τοὺς καλοὺς αὐτοὺς Κορπανῶφ», ἐσυλλογίζετο ὁ Αὐγουστος.

Καὶ ἀκούων ὁλονὲν τὸν πατέρα, ἐμείδια φιλικῶς πρὸς τὰ μικρά.

Ἐξάφνα, οἱ ὀφθαλμοὶ του προσέλαβον ἑκφραστικὸν τρόπου.

Κτυπήσας τὸ μέτωπον, ἐσηκώθη καὶ μ' ἐν πῆδημα εὐρέθη εἰς τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν διήλθε λέγων:

— Μὲ συγχωρεῖτε δύο λεπτά... νὰ δώσω μερικὴς διαταγές...

Εἶχεν ἐνθυμηθῇ τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον παρήγγειλε πρὶν διὰ τρία ἄτομα, καὶ τώρα ἔπρεπε νὰ γίνῃ δι' ἑνῆα!

Ἐτρεξεν εἰς τὸ μαγειρεῖον.

— Ἀναστασία, λές νὰ φθάσῃ τὸ φαγί;

— Γιὰ τρεῖς. μάλιστα, κύριε.

— Μὰ δὲν σοὺ εἶπε ὁ Ἀντώνης ὅτι...

— Μάλιστα, μοῦ εἶπε πῶς ἦλθαν πολλοί, ἀλλὰ ἐπερίμενα τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου. Ἀφοῦ ὁ κύριος ἀπαιτῇ νὰ μὴ τοῦ τὰς συζητοῦν, τί ἄλλο εἶχα νὰ κάμω;

«Ἀρπα τὴν, μικρὴ μου!» ἐσυλλογίσθη ἀποστρέφουσα τὸ πρόσωπον, διὰ νὰ μὴ τὴν ἰδῇ ὁ Αὐγουστος γελωτῶν.

Ἄλλ' ἐκεῖνος εἶχεν ἤδη κλείσῃ τὴν θύραν θυμωμένος.

— Ποῦ νὰ σκάσῃ! ἐπιθύρουν μεταξὺ τῶν ὀδόντων του ἔγινε πάλι ἔξω φρενῶν, ἅμα ἔμαθε πῶς ἦλθαν παιδιὰ. Ἀντώνη! Ἀντώνη! — ἐφώναξε, βέβαιος ὅτι ἐδῶθεν θὰ εὕρισκται καὶ τώρα καλὴν θέλησιν καὶ βοήθειαν.

Ὁ Ἀντώνης ἔστρωνε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ τραπέζι.

— «Α, μπράβο! τῷ εἶπε. Ἐσὺ τουλάχιστον δὲν περιμένεις διαταγὰς. Τρεῖς γρήγορα νὰ προμηθευθῇς φαγητὰ ἀπέξω.

— Σὰν τί;

— Ἐρῶ κ' ἐγώ; κανένα παστιτσιο, κανένα ζαμπόνι, ἓνα-δύο κοτόπουλα ψητά, δύο δωδεκάδες ψωμάκια. Θὰ ἔχουν ὀρεξί, λυκοῦ ὑστερ' ἀπὸ τέτοιο ταξίδι. Νό, πάρε εἰκοσι φράγκα.

Κ' ἐνθ' αὐτὰ ἐβγαζεν ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του, ὁ Αὐγουστος δὲν ἤμπόρεσε νὰ μὴ συλλογισθῇ περίλυπος, ὅτι, μὲ τὰ ὀκτὼ ἐκεῖνα στόματα ποὺ εἶχε νὰ τρέφῃ, πολὺ γρήγορα θὰ ἐκατρακυλοῦσαν τὰ τριακόσια πενήντα φράγκα, τὰ ὁποῖα τῷ εἶχεν ἀφίσχῃ ὁ κ. Δυμπουά.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησε. Ἄλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἐστράφη εἰς τὸ θέμα, τὸ ὁποῖον πρὸ πάντων ἄλλων ἐφοβεῖτο ὁ δυστυχὴς Αὐγουστος: εἰς τὴν συγγενεῖαν μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν Κορπανῶφ καὶ Δυμπουά.

Δὲν εἶχε λάβῃ καιρὸν ὁ ἀπερίσκεπτος νὰ καταστρώσῃ μὲ κάποιαν ἀληθοφάνειαν τὴν μικράν του ἱστορίαν. Εἰς μάτην ἐβασάνιζε τώρα τὸ μυαλό του! Δὲν

κατῶρθεν νὰ ρίψῃ οὔτε τὸ ἐλάχιστον, εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην τὴν φασκοτεινὴν καὶ μπερδεμένην. Καὶ ἐντεκατέινετο ἐπιμόνως δημιουργῶν ἐκ τοῦ μηδενὸς ὁλόκληρον γεγενῆσιν πάππον, μεγάλων θείων, ἀνεψιῶν καὶ ἐξαδέλφων ἐξ ἀγχιστείας τῶν Κορπανῶφ, εἰσηλθὲν ὁ πιστὸς του Ἀντώνης καὶ διέκοψε πρὸς στιγμὴν τὸ μαρτύριόν του ἀναγγέλλων:

— Τὸ τραπέζι εἶνε ἑτοιμὸ!

Ὁ Αὐγουστος ἠρώτησε τὸν ὑπρέτην διὰ τοῦ βλῆματός.

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ἐκεῖνος ἔνοιε καὶ τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου καὶ ὑπέδειξε διὰ νεύματος τὴν τράπεζαν.

Ἡ σούπα ἄχνιζεν εἰς τὰ πιάτα. Δύο κοτόπουλα, σχηματίζοντα θελκτικὸν βιζαβί, εἶχαν συντρόφους ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἓνα ζαμπόνι, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἓνα πελώριον πατέ.

Ὁ Αὐγουστος ἀνέπνευσεν.

Οἱ ταξιδιωταὶ πεινούσαν τόσο, ὥστε κανεὶς των δὲν ὠμίλησεν ὅσον ὥραν ἔτρωγαν τὴν σούπαν.

Τώρα ὁ Ἀντώνης περιέφερε τὴν ἐμελέτταν. Ἦτο γιγαντιαίων διαστάσεων, ἀλλ' ὁ καλὸς οἰκοδεσπότης ἐσχυρώ-

πασεν, ὅταν εἶδεν ὅτι ἔλειπε τὸ κυριώτερον κατὰ τὴν ἰδέαν του.

— Ποῦ εἶνε οἱ πατάτες σουφλέ, ποῦ εἶπα νὰ βάλλουν; ἐπιθύρουν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Ἀντώνη, τὴν ὥρα ποὺ τοῦ παρουσίασε τὴν ἀπλάξαν.

— Ἐπειδὴ δὲν ἦταν ἀρκετὲς ψημνές, ἀπεκρίθη εἰς τὸν ἴδιον τόνον ὁ ὑπέρτης, ἡ Ἀναστασία ὑπεχρεώθη νὰ βάλῃ στὴ σούπα αὐτὲς ποὺ εἶχε γιὰ τὴν ἐμελέτταν.

— Λοιπόν, ἐξάδελφέ μου, ἐλέγχετε ὅτι...; ἠρώτησεν ὁ Κορπανῶφ, ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ τόσο ἐνδιαφέρουσα συνομιλία περὶ τῶν ἀγνώστων συγγενῶν του.

— «Α, ναί... ποῦ εἶχαμε μείνῃ;

— Μᾶς λέγατε γιὰ τὸν προπάππον σας, ποῦ ἦτον στρατηγός...

— «Α, θυμῆθηκα!... Λοιπόν, ὑπέλαβεν ὁ Αὐγουστος μὲ θάρρος, ἦτο στρατηγὸς τὴν ἐποχὴν τῆς πρώτης Δημοκρατίας καί...

Ἐδῶ ἐδίστασεν ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι δὲν ἤξευρεν ἀκριβῶς περὶ τίνος ὠμίλει.

— Καί... ἠρώτησεν ὁ Κορπανῶφ.

— Ἀπέθανε! συνεπλήρωσεν ὁ Αὐγουστος. Καὶ κατ' ἰδίαν ἐσυλλογίσθη:

«Αὐτὸς τουλάχιστον δὲν θὰ μ' ἐνοχλήσῃ πλέον!»

— Ἀλλά, παρετήρησεν ἡ κυρία Κορπανῶφ, ἂν ἐνόησα καλά, αὐτὸς εἶνε ὁ στρατηγὸς ποὺ εἶχε μεταναστεῦσιν...

Ὁ Αὐγουστος τὰ ἔχασε. Τοῦ ἦλθε εἰς τὸ στόμα νὰ εἰπῇ: «Ναί, πρὶν ἀποθάνῃ», ἀλλ' ἐσταμάτησε... Καὶ διὰ νὰ λάβῃ ὀλίγον καιρὸν νὰ σκεφθῇ τὴν ἀ-

πάντησιν, ἤρχισε νὰ περιποιῆται τὴν ἐξαδέλφην, νὰ τῆς βάζῃ κρασί, νὰ τῆς περνᾷ τὴν ἀλατιέραν, νὰ τῆς προσφέρῃ σαλάταν κτλ.

«Μία ποῦ τὸν πέθανε, δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀναστήσω!...» εἶπε κατ' ἑαυτόν.

«Θὰ πῶ ἄλλο, καὶ ἂν πιάσῃ, ἐπίασε!»

Καὶ ἀποτόμως ἤρχισε.

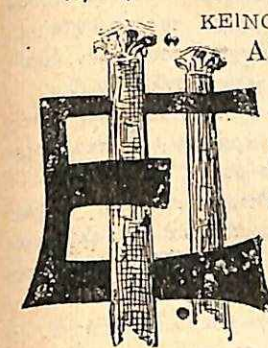
— «Α, μὰ ἔχι, ἐξάδελφέ μου, δὲν ἦτον αὐτὸς ποὺ μετηγάστευσε! ἦτον ὁ ἀδελφός του, ὁ διδύμος ἀδελφός του...» (Ἐπειτα συνέχισε)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΥΛΑΙ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΕΙΝΟ τὸ βράδυ, — 14

Αὐγούστου, — ἡμεθα εἰς τὸ θέατρον. Ἐδίδετε ἡ πρώτη παράστασις ἐνὶς ἐλληνικοῦ ἔργου, καὶ καθὼς ξεῦρετε, αἱ πρώται συγκεντρώνουν συνήθως τὴν φιλολογικὴν, τὴν καλλιτεχνικὴν καὶ τὸν δημοσιογραφικὸν κόσμον. Ὡραία λοιπὸν «σάλα» ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Παντοῦ φίλοι καὶ γνώριμοι. Εἰς τὴν ἀρχὴν, ἕως τὰ μέσα τῆς πρώτης πράξεως, ἐπροσέχαμεν ὅλοι εἰς τὴν σκηνήν. Εἶχαμεν τὴν ἰδέαν, ὅτι τὰ «πράγματα ἡσύχασαν», ὅτι ἡ Κυβέρνησις ὑπεχώρησεν, ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ ἀνέβησαν ἐπ' ἀόριστον τὸ «κίνημα». Ἀλλὰ κατόπιν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἤρχισαμεν νὰ προσέχωμεν ὀλιγώτερον εἰς τὴν σκηνήν καὶ περισσότερον εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ πρὸς τὰ ἔξω: Κάποιος δημοσιογράφος ἔφερε τὴν ἀπρόοπτον εἰδήσιν, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸν διάδρομον τῆς εἰσόδου διεδόθη εἰς τὰ καθίσματα τοῦ κέντρου, καὶ ἐκεῖθεν ἀκτινοειδῶς εἰς ὅλον τὸ θέατρον. Δὲν εἶχε τελειώσῃ ἀκόμη ἡ πρώτη πρᾶξις, καὶ ὅλοι ἐγνωρίζαμεν, ὅτι τὸ «κίνημα» τὸ ἀναβλήθῃ, θὰ ἐξεργηγύετο τὴν νύκτα. Ὁ πρωθυπουργὸς εἶχεν ἀρνηθῇ νὰ δεχθῇ μίαν ἐπιτροπὴν τῶν ἀξιωματικῶν, καὶ αὐτοὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐξέλθουν ἀμέσως μετὰ τοῦ στρατοῦ εἰς τὸ Γουδί, νὰ ἐγκαθιδρύσουν τὸ ἐπαναστατικὸν των στρατόπεδον, καὶ ἐκεῖθεν νὰ ἐπιβάλλουν τὰς θελήσεις των διὰ τῆς βίας.

Ἀνησυχία, περιέργεια, φόβος ἐβασίλευον τώρα εἰς τὸ θέατρον. Τί θὰ γίνῃ; Αἱ κυρίαί, αἱ ὁποῖαι δὲν ἤθελαν νὰ πιστεύσουν ὅτι τὰ πράγματα θὰ ἐτελείωναν «ἔτσι», καὶ ἐφαντάζοντο συγκρούσεις, μάχας, σφαγὰς, ἀρπαγὰς, λεη-

λασίας, λωποδυτάς, κακοποιούς κτλ, εἶχαν ὠχρίασθαι καὶ ἔδλεπαν ὀλω πρὸς τὴν θύραν... Θὰ ἐπρόφθαιναν ἄρα γε νὰ φύγουν ἀπὸς καὶ νὰ φθάσουν αἰσίως εἰς τὰ σπίτια των... Πολλοὶ ἐπρότειναν εἰς τοὺς συνοδούς των νὰ φύγουν ἀμέσως «ὅσο εἶνε καιρὸς». Ἀλλ' ἐκεῖνοι τὰς καθυσχύαζαν λέγοντες, ὅτι, κατὰ τὰς πληροφορίες τῶν ἐνημέρων, ὁ στρατὸς δὲν θὰ ἐξήρχετο ἀπὸ τοὺς στρατώνας παρὰ τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Καὶ ἡ ὥρα ἦτο ἀκόμη μόλις ἑνδεκα. Εἶχαν λοιπὸν καιρὸν. Καὶ οὕτως ἐπέισθησαν νὰ μείνουν ἕως νὰ τελειώσῃ ἡ παράστασις. Ἀλλὰ κανεὶς σχεδὸν πλέον δὲν ἐπρόσεχεν εἰς τὸ ἔργον. Καὶ εἰς τὰ διαλείμματα καὶ εἰς τὴν παράστασιν, οἱ θεαταὶ συνωμίλουν, ἐπιθύρουν, ἀντήλλασσον τὰς σκέψεις των, τὰς εἰκασίας των, τοὺς φόβους των καὶ τὰς ἐλπίδας των.

Εἰς τὰς δώδεκα καὶ μισή ἐτελείωσεν ἡ περιπετειώδης παράστασις, — ἡ μὴν, διὰ τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν θὰ ἤξευρε νὰ εἰπῇ ἂν ἐπέτυχεν ἢ ἂν ἀπέτυχεν, ἂν ἦτο καλὴ ἢ κακὴ, — καὶ ὁ κόσμος ἐξεχύθη μὲ ἀνακούφισιν. Ἐξῶ ἡσυχία. Αἱ κυρίαί εἰμπορεύσαν ἀκινδύνως νὰ ἐξασφαλίσθουν εἰς τὰ σπίτια των... Εἰς τὴν ἔξοδον τοῦ θεάτρου συνήντησα ἓνα φίλον μου, ὁ ὁποῖος μὲ ἠρώτησε:

— Ἀπὸ τώρα θὰ πᾶς καὶ σὺ εἰς τὸ σπίτι;

— Καὶ τί νὰ κάμω ἔξω; νὰ ἰδῶ τὴν ἐπανάστασι;

— Ἐγώ, φίλε μου, θὰ μείνω. Αὐτὰ δὲν τὰ βλέπει κανεὶς καθεμέρα. Καὶ ἔχι μόνον ἐγώ, ἀλλὰ θὰ πάω νὰ ξυπνίσω καὶ τὰ παιδιὰ μου. Θέλω νὰ ἰδῶν καὶ αὐτά. Θὰ ἔχουν μίαν ἀληθινὴν ἀνάμνησιν εἰς τὴν ζωὴν των, καὶ πάντα θὰ λέγουν, ἀκόμη καὶ ὅταν γηράσουν: «Εἶδαμε καὶ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1909!»

Μοῦ ἄρρεσεν ἡ ἰδέα τοῦ φίλου μου, καὶ τὸν ἠκολούθησα εἰς τὸ σπίτι του. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἀφοῦ ἐξύπνησαν καὶ ἐνεδύθησαν, βιαστικὰ καὶ ὀλοπρόθυμα τὰ παιδιὰ του, — δύο χαριτωμένα ἀγοράκια δεκατεσσάρων καὶ δώδεκα ἐτῶν, συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως, καὶ μὲ ψευδώνυμον παρακαλῶ! — ἐξεκινήσαμεν καὶ οἱ τέσσαρες διὰ τοὺς στρατώνας.

Ἦτο ἐνωρίς καὶ ἐκάμαμεν ἓνα σταθμὸν εἰς ἐν Ζαχαροπλαστεῖον τοῦ Συντάγματος. Ἐπειτα τὰς πρωϊνὰς ὥρας ἐπροχωρήσαμεν πρὸς τὴν Πλατεῖαν τῶν Ἀνατόρων καὶ ἐκεῖθεν πρὸς τὴν ὁδὸν Κηφισιάς.

Καὶ εἶδαμεν τὴν Ἐπανάστασιν, — μάλιστα τὴν εἶδαμε μὲ τὰ μάτια μας. Θέλετε τώρα νὰ σᾶς τὴν περιγρᾶφω;

Μὰ εἶνε ὀλωσδιόλου περιττόν. Δὲν εἶδατε ποτέ σας στρατιωτικὰ σώματα

εἰς τὴν ὁδόν, ἐκκινουντα ἀπὸ τοὺς στρατώνας διὰ τὸν τόπον τῶν γυμνασίων; Ἐτσι ἦτο ἡ Ἐπανάστασις. Στρατιῶται ὀπλισμένοι, ἀξιωματικοί, κανόνια, κάρρα, ἄλογα, ἐπερνοῦσαν κάθε τόσον ἀπ' ἐμπρός μας. Μία ἀπλοστατὴ κίνησις, εἰς τὴν ὁποίαν μόνον ἡ ἰδέα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κινήματος, περὶ Ἐπαναστάσεως, προσέδιδε κάποιον θέλητρον καὶ κάποιον μυστήριον. Προσθίστατε καὶ τὸ χλωμὸν φῶς τῆς αὐγῆς, εἰς τὸ ὁποῖον προσέπιπτον κατὰμαυρα τὰ δένδρα, καὶ θὰ ἔχετε ὅλην τὴν εἰκόνα καὶ ὅλην τὴν ἐντύπωσιν.

Ὅταν ἐδαρύνθημεν νὰ βλέπωμεν, ἐπεστρέψαμεν εἰς τὰ σπίτια μας νὰ κοιμηθῶμεν. Κ' ἐξημέρωσεν ἡ 15 Αὐγούστου, ἡ μεγάλη ἐορτή, ἐν πλήρει Ἐπαναστάσει. Ὁ στρατὸς ἔξω εἰς τὸ Γουδί.

Ἡ πόλις νεκρωμένη, μὲ ἰσχυρὰς περιπολίας παντοῦ. Τὸ βράδυ, τὰ θεάτρα κλειστά. Καὶ τὸ πρωῒ... ἡ Ἐπανάστασις ἐτελείωσεν. Ἡ Κυβέρνησις παρήτῃ καὶ ἦλθεν νέα ἡ ὁποία ἀπεδέχθη ὅλα τὰ αἰτήματα τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἔδωκεν ἀμνηστειάν εἰς ὅλους τοὺς λαβόντας μέρος εἰς τὸ κίνημα. Ὁ στρατὸς ἐπανῆλθεν εἰς τοὺς στρατώνας του. Τὰ θεάτρα ἤνοιξαν. Ἡ πόλις ἀνέλαβε τὴν συνήθη τῆς ὥσιν.

Τὰ παιδιὰ τοῦ φίλου μου, τὰ ὁποῖα, χάρις εἰς τὴν φιλόστοργον μέριμναν τοῦ πατέρα των, «εἶδαν τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ Αὐγούστου», δὲν θὰ ἔχουν νὰ διηγούνται πολλὰ πράγματα εἰς τὰ ἐγγόνια των... Ναί ἄλλ' ἂν δὲν ἔγινε αἰμα, ἂν ἡ ἔλθισις τῶν ἀξιωματικῶν ἐπεδλήθη εἰρηνικῶς, μὴ νομίσετε ὅτι τὸ «κίνημα» δὲν ἦτο σοβαρὸν καὶ σπουδαίότατον. Ἡ ἐξέγερσις τοῦ στρατοῦ, ἀποφασισμένου νὰ ἐπιβάλῃ διὰ τῆς βίας, διὰ πάσης θυσίας, εἰς τὸ Κράτος πρόγραμμα στρατιωτικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἀναδιοργανώσεως, εἶνε ἀρχὴ νέας ἐθνικῆς περιόδου. Ἄν κανεὶς δὲν ἀντετάχθῃ εἰς τοὺς ἀξιωματικούς, τοῦτο σημαίνει ὅτι ὅλοι εἶνε μὲ τὴν γνώμην των καὶ ὅλοι θέλουν τὸ καλὸν τοῦ ἔθνους, ὅπως τὸ ἐννοοῦν αὐτοί: Νὰ μὴ σπαταλῶνται τὸ δημόσιον χρήμα ὑπὸ τῶν κομμάτων, ἀλλὰ νὰ χρησιμοποιοῦνται διὰ τὰν ἀναγκαῖα ὅτατα. Αὐτὸ αἱ Κυβερνήσεις παρέλειψαν ὡς τώρα νὰ τὸ κάμουν. Ὁ στρατὸς, καὶ ὁ λαὸς μαζί του, θὰ ἐπιβλήθουν εἰς τὰς Κυβερνήσεις καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψουν πλέον οὔτε σπατάλην, οὔτε ἀμείλειαν, οὔτε κατάχρησιν.

Ἀς εὐχρηθῶμεν ὀλοφύχως εἰς τὴν Πανάγαθον, ὁ ὁποῖος ἐπιδίδει τὰς τύχας τῆς Ἑλλάδος, νὰ πραγματοποιηθῶν αἱ καλὰς ἀποφάσεις, διὰ νὰ ἰδῇ ἡ πατὴρ μας καὶ ἡ εὐτυχιστέρας ἡμέρας!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΟΚΝΗΡΩΝ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ L. CHARLEVILLE]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 304.)

— Ἐμπρός λοιπόν, ἄς μελετήσωμε, ἀφοῦ ἡ μοῖρά μας εἶνε νὰ μελετᾶμε... «Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κόδρου, Κόδρος ὁ Β' ὁ υἱὸς τοῦ ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ θρόνου...» Καλὲ τί λέγω;... Κάμνω λάθος!.. Κι' ἀρχισα νὰ κρυώνω... ἐπάγωσα... Θὰ ξαπλώσω καὶ θὰ μελετήσω στὸ κρεβάτι, ὡς ποῦ νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος... Θὰ βάλω τὰ δυνατά μου. Τὸ ὑποσχέθηκα. Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ πάρω καλὸύτσικο βαθμό.

Ὁ Δελὲς ἐγώμω ἀνάμεσα εἰς τὰ σκεπάσματα, ἐκουκουλώθη ἕως εἰς τὸν λαιμόν, ἄφισε τὸ κεφάλι του εἰς τὸ μαλακὸν μαξιλάρι, — τί εὐχαρίστησις, νὰ αἰσθάνεται εἰς τὸ κρανίον του τὰ πούπουλα, καὶ εἰς τὸ πηγούνι του τὸ ἀπαλὸν μετὰ τὸν παπλωμάτος! — ἔπειτα ἐβγαλε τὸ ἓνα χέρι κ' ἐπῆρε τὸ τετράδιον τῆς Γεωγραφίας.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι καλλίτερα μ' ἀρέσει ἡ Γεωγραφία... Δὲν εἶμαι ἐντελὼς βέλαιος, ἀλλά... Δὲ βαρύνει! πᾶρ' τὴν μιά, κτύπα τὴν ἄλλη... «Ἡ Ἑλλάς ορίζεται πρὸς βορρᾶν μὲν...» Ἐπρεπε νὰ εἶχα καὶ τὸ χάρτη γιὰ νὰ «Μ' ἐφώναξες καὶ νὰ με!» (Σελ. 312, στ. β').

— Παρών! ἐπανέλαβεν ἡ γλυκεῖα φωνή. Ἐνῶς ἄνθρωπος εἶχεν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ αὐγόν. Naί, πραγματικῶς ἓνας ἄνθρωπος ἀμφιβόλου ἡλικίας, χονδρὸς, παχύς, ἀνθηρὸς, ἀγένειος, μὲ ξανθὰ μαλλιά, τὰ ὅποια ἐστόλιζε στέμματα ἀργυροῦν ποικιλμένον μὲ πολυχρώμους πολυτίμους λίθους. Ὁ κύριος αὐτός, ἂν κ' ἐλαφρότατα ἐνδεδυμένος μὲ μαγιὸ λεπτὸν, χρώματος ροδωφύλλου, δὲν ἐφαίνετο νὰ κρυόνῃ διόλου. Ἐθώπευσεν ἐλαφρὰ τὸ μάγουλον τοῦ Δελέ, μὲ χέρι χλιαρὸν καὶ μαλακόν.

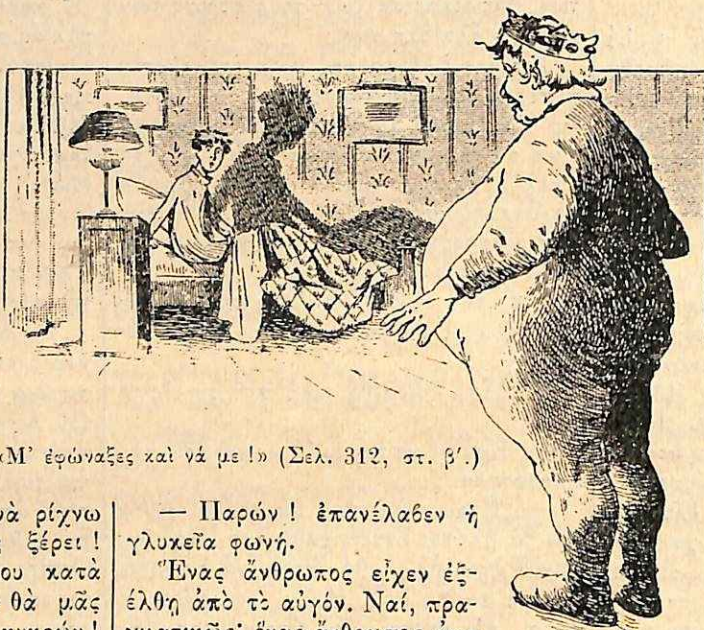
— Μ' ἐφώναξες καὶ νὰ με!

— Μὰ ποῖς εἶσθε, κύριε; — Εἶμαι ὁ θεὸς τῶν Ὀκνηρῶν. — Ὡστε ὑπάρχει ἀλήθεια καὶ θεὸς τῶν Ὀκνηρῶν; — Ἡ παρουσία μου σὲ πληροφορεῖ. — Καὶ τί ἤλθατε νὰ κάμετε ἐδῶ; — Ἦλθα νὰ σὲ πάρω καὶ νὰ σὲ πάω εἰς τὸ ἀστὸρ μου, εἰς τὴν γῶρα τῶν Ὀκνηρῶν. Ἐρχεσαι! — Στὸ ἀστὸρ σὰς!.. Θὰ εἶνε βέβαια πολὺ μακρὰ... Καὶ τὸ ταξεῖδι θὰ εἶνε ἀτελείωτο καὶ κουραστικό.

βάρους ψυχῆς! Ἐλὰ ἐδῶ, θεὸς τῶν Ὀκνηρῶν!

— Παρών! ἀπεκρίθη μία γλυκεῖα φωνή.

Ἡ μικρὰ λάμπα ὠχρίασε πρὸ τῆς ζωῆς καὶ παραδόξω λάμψεως, ἡ ὁποία διεχύθη εἰς τὰ δωμάτιον. Καὶ μ' ἐκπληξὴν ἀνακατευμένην μὲ τρόμον, ὁ μικρὸς εἶδεν ἐμπρὸς του μίαν λαμπρὰν σφαῖραν τόσο μεγάλην, ὥστε τὸ ἐπάνω τῆς μέρος ἤγγιζε τὸ ταβάνι, ἐνῶ τὸ κάτω ἐστηρίζετο εἰς τὸ πάτωμα. Κυττάζας μὲ προσοχὴν τὸ πρᾶγμα αὐτό, εἶδεν ὅτι ὠμοίαζε μὲ γιγαντιαίαν σαπουνόφουσκαν. Τὰ τοιχώματά τῆς ἦσαν διαφανῆ ὡς ἀπὸ κρύσταλλον χονδρὸν. Καὶ ἐξαφνὰ ἡ λαμπρὰ ἐκείνη σφαῖρα ἐχωρίσθη, ἤνοιξεν εἰς δύο, ὥπως ἀνοίγει μία μπομπονιέρα εἰς σχῆμα αὐγῶν.

— Μπράβο! Ἰδοὺ παρατήρησις ἀξία ἀληθινοῦ ὀκνηροῦ! Μὰ τῶς ἐνόμισες πῶς ἀναβαίνου εἰς τὸ ἀστὸρ μου; Μὲ καμμιὰ μεγάλη σκάλα;

— Δὲν εἶμαι μωρὸ παιδί! Ὑποβίτω ὅτι θὰ ἔχετε κανένα ἀερόστατο ἢ ἀερόπλοιο... σὰν τοῦ Κοσμοκράτορος. — Ἐπεσεξέξω! Νὰ τὸ ἀερόπλοιο μου!...

Καὶ ἔδειξε τὴν κρυσταλλίνην σφαῖραν, ἡ ὁποία ἐγέμιζε μὲ τὸν ὄγκον τῆς ὅλων σχεδὸν τῶν δωματίων.

— Μ' αὐτὸ θὰ ταξιδεύω;

— Μ' αὐτό.

— Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος;

— Κανείς σὰ νὰ ἔμενες καὶ εἰς τὸ κρεβάτι σου.

— Τότε λοιπόν, νὰ ντυθῶ. Σὰς παρακαλῶ, περιμένετε με λίγα λεπτά.

Ὁ Δελὲς ἐνεδύθη πολὺ γρηγορώτερα τοῦ συνήθους. Ἡ περιέργειά του εἶχεν ἐξαφθῇ εἰς μεγάλον βαθμόν.

— Μὰ πῶς θὰ βγῇ ἀπὸ τὴν κάμαρά μου ἡ πελωρία αὐτὴ σφαῖρα;

— Ὅπως μπῆκε. Ἐχει τὴν ιδιότητα νὰ συστέλλεται καὶ νὰ διαστέλλεται κατὰ βούλησιν. Ξεύρεις Φυσική;

— Ἐννοῶ, ἀπήνητησεν ὁ Δελὲς, φουσκώνει καὶ ξεφουσκώνει. Μ' αὐτοὶ ποῦ εἶνε μέσα;

— Χά, χά! Φοβάσαι τὸ πετσί σου. Ἐννοια σου ὅμως κ' αὐτοὶ ποῦ εἶνε μέσα μποροῦν νὰ μεγαλόνουν καὶ νὰ μικραίνουν κατὰ τὸς περιστάσεις.

— Καὶ δὲν πονεῖ αὐτό;

— Μὰ ἐγὼ φαίνομαι νὰ πονῶ ἢ νὰ ἐπόνεσα; δὲ μὲ βλέπετε;

— Πραγματικῶς, ἡ ὄψις σας εἶνε θαυμασία. Νὰ πάρω ὅμως καὶ τρόφιμα γι' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, ποῦ θὰ διαρκέσῃ βέβαια πολὺ;

— Ἀπεναντίας, θὰ διαρκέσῃ πολὺ λίγο. Ἐπειτα, ἔχω ἐκεῖ μέσα ὅ,τι χρειάζεται.

Καὶ ἔδειχνε τὴν μεγάλην διαφανῇ σφαῖραν.

— Καὶ τί θὰ κάμω εἰς τὴν χώρα ποῦ θὰ μὲ πάτε;

— Τίποτα. Κανείς δὲν ἐργάζεται εἰς τὸ βασιλεῖό μου.

— Μὰ δὲν διαβάξουν, δὲν γράφουν, δὲν κάνουν τίποτα;

— Ἀπολύτως.

— Μὰ πῶς ζουν;

— Θὰ ἰδῆς... Ἐλὰ, εἶσαι ἐτοιμος;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἐμπρός! ἔμπα μέσα!

Ὁ Δελὲς εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς σφαί-

ρας. Ὁ χονδρὸς ἄνθρωπος τὸν ἠκολούθησε. Καὶ οἱ δύο ἐκάθησαν εἰς μαλθακὸν κυκλικὸν διάνι ἀπὸ ραβδίων βελουδον. Τότε ἡ σφαῖρα ἀρχισε νὰ μικραίνει, νὰ μικραίνει, ὡς ποῦ ἐγίνεν σὰν ἓνα μεγάλο καρπούζι, καὶ ἔτσι ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ μισανοικτὲν παράθυρον, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπέταξεν εἰς τὴν ἀέρα.

— Ἀπορῶ πολὺ, κύριε, εἶπεν ὁ Δελὲς, πῶς δὲν αἰσθάνθηκα τίποτε τὴν ὥραν ποῦ τὸ ἀερόστατό μας ἐμίκρυνε τόσο πολὺ.

— Θὰ ἰδῆς καὶ πολλὰ ἄλλα παράξενα! ἀπεκρίθη ὁ θεὸς τῶν Ὀκνηρῶν.

Ἡ σφαῖρα ἐφευγε μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς. Ὁ μικρὸς ἐλυπεῖτο διότι ἡ νύξ ἦτο τόσο σκοτεινὴ καὶ δὲν ἤμπορουσε νὰ βλέπῃ τὸ θαυμάσιον πανόραμα τὸ ὅποιον θὰ ἐξεῖλίσσετο βεβαίως πῆριξ τῆς διαφανοῦς φυλακῆς του, τῶν αἰθέρων.

— Θὰ βρέξῃ αὐριο, εἶπεν ὁ θεὸς τῶν Ὀκνηρῶν.

— Θάχετε βέβαια κανένα κάλο, κύριε Θεέ, ποῦ σὰς χρησιμεύει γιὰ βαρόμετρο;

— Κάλο; Μπᾶ τὸ βλάκα!..

Τί μοῦ φάλλεις ἐκεῖ, μικρέ μου;

— Μὴ θυμάνετε, κύριε... Ἡ Κατερίνα, ἡ γρηῃ μαγεύρισά μας, λείει καμμιὰ φορὰ: «Θὰ βρέξῃ, ὁ κάλος μου μὲ σουβλίζει». Γι' αὐτὸ κέγῳ ἐνόμισα...

— Ἐγὼ στηρίζω τὰς παρατηρήσεις μου εἰς τὸν ἄνεμον καὶ εἰς τὰ σύννεφα, καὶ ὅχι εἰς ἓνα παλκοκάλο εἰς τὸ πόδι.

— Λυποῦμαι ποῦ δὲν ἐπῆρα μαζὶ μου τὴν ὀμβρέλλα μου ἢ τὸ ἀδιάδροχό μου ἐπανωφόρι. Θὰ βραχῶ κεῖ-πάνω!

— Ἐκεῖ-πάνω δὲν βρέχει ποτέ.

— Μὰ τότε πῶς μεγαλόνουν τὰ δένδρα, τὰ χόρτα, τὰ λουλούδια;

— Θὰ ἰδῆς... Πεινᾷς;

— Naί... εὐχαρίστως θὰ ἐπαιρνα κάτι τί. Δὲν μοῦ κάνει ὄρεξι τὸσον ὁ ἀέρας, ὅσον ἡ ἰδέα τοῦ ταξιδιού. Ὅσακις ταξιδεύουμε εἰς τὴν θάλασσα, ἡ Λέλα ἢ ἀδελφὴ μου κ' ἐγὼ, τρώμε ὅλη τὴν ὥρα. Καὶ ὅμως τὸ ταξεῖδι δὲν βαστᾷ οὔτε μισὴ μέρα.

Ὁ χονδρὸς κύριος ἐσηκώθη, ἔχωσε τὸ χέρι του κάτω ἀπὸ τὸ βελουδένιο διάνι, καὶ ἐβγαλε ἓνα μεγάλο κουτί μὲ διαφόρους θήσεις.

— Θέλεις κουτόπουλο μὲ ζελατίνα;

— Εὐχαρίστως... Ἀ, τί ὠραῖο ποῦ εἶνε!

— Νὰ καὶ ψωμί. Σ' ἀρέσει κ' αὐτό;

— Ἐξοχο! λές κ' εἶνε παντεσπάνι!

— Διψᾷς;

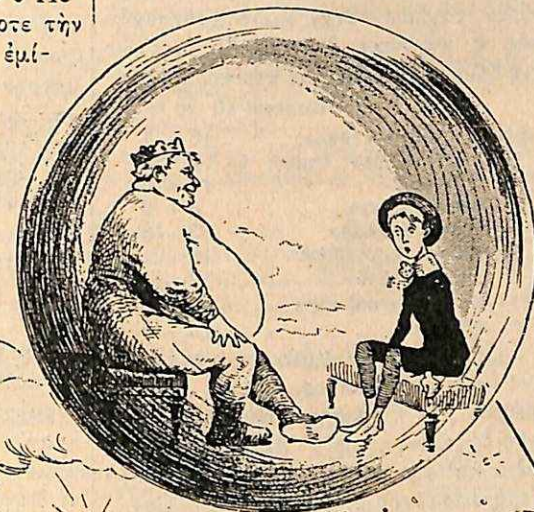
— Λιγάνι.

Εἰς τὸ κουτί ὑπῆρχε καὶ μία φιάλη λευκοῦ οἴνου Μαλάγας, ἄλλη μία μὲ

νερὸν δροσερώτατον καὶ ἓνα ποτήρι χρυσό, στολισμένο μὲ ρουμπίνια. Ὁ Δελὲς εὔρε τὸ ποτὸν θαυμάσιον.

Ὡς ἐπιδόριον, τὸ ἀνεξάντλητον κουτί ἐπρομήθευσε διάφορα γλυκίσματα, σπάνια φρούτα καὶ σοκολατίτσες πραλινέ.

— Θέλεις τίποτε ἄλλο; ἠρώτησεν ὁ

θε-

ός.

— Εὐ-

χαρι-

στῶ, δὲν

πεινώπι-

α.

Ἐπειτα,

πρέπει νὰ

φυλάξουμε φα-

γητὰ καὶ γι'

ἀργότερα.

— Περιττόν, μί-

κρέμου φαγᾶ! Θὰ φθά-

σομεῖς ἐνδοξὰ λεπτά.

— Κάμνουμε λοιπόν

ἐκατὸ μίλλια τὴν ὥρα;

— Κάμνουμε χίλια

τὸ δευτερόλεπτο, κύριε!

— Χίλια τὸ δευτερόλε-

πτο;!.. Εἶνε φανταστικό! δὲν τὸ

χωρεῖ ὁ νοῦς μου!

— Μὴν κοπιᾷς ἀδελφά, γι-

αὶ δὲν θὰ τὸ χωρέσῃ ποτέ.

Ὁ μικρὸς ἐκύτταζε τὸν σύντρο-

φόντου μὲ ἀπορίαν. Τὰ λόγια του ἦσαν

ἀρά γε εἰρωνικά;

— Ὅχι δὲν τὸν ἐπε-

ρίπαιζεν. Ἡ φυσιογνωμία του τουλά-

χιστον δὲν ἐξέφραζε καμμιάν εἰρωνείαν.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ σκότη διελύοντο. Ἡ σφαῖρα ἐξηκολούθει νὰ διασχίζῃ τὸ ἀχανὲς μὲ κίνησιν ἡρεμὴν καὶ ἀνεπαίσθητον. Ἦσαν στιγμαί, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ Δελὲς δὲν ἤξευρεν ἂν ἐπροχωροῦσαν ἢ ἂν ἐστέκοντο. Ἡμπόρσεν ὅμως νὰ ἐννοήσῃ, ἀπὸ τὸ φῶς τὸ ὅποιον ἐγεννᾶτο καὶ ὀλονέν ἐμεγάλονεν, ὅτι ἐτρεχαν μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα. Ἀστέρες, σελήνη, ἡλιοι παντοειδεῖς τοὺς ἐφώτιζαν κάθε τόσο μὲ λάμψιν, ἡ ὁποία ἐγίνετο ὀλονέν ζωηρότερα ἀναλόγως τοῦ μεγέθους των. Τὰ ἀστρά αὐτὰ ἐμεγάλοναν, ἐμεγάλοναν, ἕως ὅτου ἐλάβαναν διαστάσεις γιγαντιαίας, ἔπειτα κάλιν ἐμίκραιναν, καὶ σχεδὸν δὲν ἐφαίνοντο πλέον. Τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι οἱ ταξειδιῶταί μας ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἐπλησίαζαν ἄλλα.

— Κοντεύουμε νὰ φθάσωμε! εἶπεν ἐπιτέλους ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ροδόχρουν μαγιό. Βλέπετε ἐκεῖ πέρα τὸν ἀσημέ- νιον ἐκεῖνον δίσκον;

— Μοιάζει μὲ τὸ φεγγάρι!

— Εἶνε τὸ ἀστὸρ τῶν Ὀκνηρῶν. Καὶ πραγματικῶς μοιάζει μὲ τὸ φεγγάρι... τὸ δικό σας.

— Λέγουν ὅτι τὸ φεγγάρι εἶνε πενήντα φορές μικρότερο ἀπὸ τὴν γῆ, εἶπεν ὁ Δελὲς, πολὺ υπερήφανος ποῦ ἤξευρεν αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν ἀπέξω. Ἡ Χώρα τῶν Ὀκνηρῶν ἐνδοξεῖ νὰ εἶνε μεγάλη σὰν τὸ φεγγάρι.

— Εἶνε ἀκόμη μεγαλύτερα. Ἐὰν τὸ φεγγάρι εἶχεν ἀτμόσφαιραν ὥστε νὰ εἶνε κατοικήσιμον, σὲ βεβαίῳ ὅτι δὲν θὰ ἐσθανε νὰ περιλάβῃ ὅλους τοὺς ὀκνηροὺς τοῦ σύμπαντος κόσμου.

— Τῆς γῆς θὲς λετε νὰ πῇ-τε;

«Κοντεύουμε νὰ φθάσωμε.» (Σελ. 313.)

— Η γῆ σας δὲν εἶνε ὁ μόνος κα-
τοικούμενος πλανήτης. Ὑπάρχουν χι-
λιάδες· καὶ παντοῦ οἱ ὄντη εἶνε πο-
λυάριθμοι.

Ὁ Δελὲς ἔμεινε συλλογισμένος,
(Ἐπεταί συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Η ΥΓΕΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ἀγαπᾶτε τὰ ζῷα σας, τὸν σκύλον
σας, τὴν γάταν σας, τὸν ἵππον σας,
τὴν ἀγελάδα σας καὶ τὰ λοιπὰ κατοι-
κίδια σας; Βεβαίως! Κ' ἐπειδὴ τάχα-
πᾶτε, πρέπει φυσικὰ νὰ σᾶς ἐνδιαφέρῃ
καὶ ἡ υγεία των.

Ἀλλὰ διὰ νὰ σχηματίζετε ἰδέαν περὶ
τῆς υγείας ἐνὸς ζώου, νὰ ξεύρετε δη-
λαδὴ ἂν εἶνε υγιὲς ἢ ἂν εἶνε ἀρρωστον,
πρέπει νὰ μάθετε τὰ σημεῖα τῆς υγείας
εἰς τὰ διάφορα ζῷα. Ἰδοὺ μερικά, τὰ
ὅποια ἐρανίζομαι ἀπὸ τὸν «Μικρὸν Κτη-
νίατρον», τοῦ πολυτίμου βιβλίου τοῦ κ.
Ρ. Δημητριάδου:

α') Στάσις καὶ συμπεριφορὰ ὑγιούς
ζώου. — Τὸ υγιὲς ζῷον εἶνε ἥσυχον,
ἀλλὰ προσεκτικόν, κινεῖ τὰ ὠτά του
ὅταν ἀκούῃ θόρυβον, παρακολουθεῖ διὰ
τοῦ βλέμματός τὸν πλησίον διερχόμενον,
χαίρει διὰ τῆς φωνῆς του ἐκείνου,
ὁ ὅποιος συνήθως φέρει τὴν τροφήν, εἶνε
δηλαδὴ ἥρεμον μὲν ἀλλ' ὄχι καὶ ἀφη-
ρημένον ἢ «βυθισμένον», ἥτοι ζαλισμέ-
νον. Βόες καὶ πρόβατα, ὅταν δὲν ἔχουν
τίποτε νὰ κάμουν, πλαγιάζονται ἥσυχά.
Οἱ βόες καὶ αἱ ἀγελάδες, ὅταν εἶνε ὄρ-
θιοι, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κυρτώνουν
τὴν ράχιν καὶ κατόπιν τὴν ἐκτείνουν διὰ
νὰ «ξεμουδιάσουν», κάποτε τεντώνουν
καὶ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον ὀπίσθιον πόδα.
Οἱ ἵπποι στέκονται ὄρθιοι ἐπὶ τριῶν πο-
δῶν διὰ νὰ «ξεκουράζονται» ἐναλλὰξ τὸν
τέταρτον· ὀλίγας μόνον ὥρας πλαγιά-
ζουν τὸ ἡμερονύκτιον, καὶ μερικοὶ δὲν
πλαγιάζουν διόλου.

β') Δέρμα. — Ὅλος ὁ κόσμος γνω-
ρίζει, ὅτι τῶν ὑγιῶν ζώων καὶ τῶν ἀν-
θρώπων αἱ τρίχες «γυαλίζουν», ἐνῶ τῶν
ἀρρώστων καὶ τῶν ἀδυνάτων εἶνε χωρὶς
λάμψιν. — Εἰς τὰ ἄσπρα πρόβατα καὶ εἰς
τοὺς ἄσπρους χοίρους τὸ δέρμα εἶνε ἐ-
λαφρῶς ροδόχρουν δηλ. οὔτε κατακόκ-
κινον οὔτε ὀχρὸν ἢ κατάλευκον, καὶ αἱ
τρίχες δυσκόλως ἐκρίζωνται.

γ') Ὄρεξις. — Τὰ ὑγιῆ ζῷα περιμέ-
νουν τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ ὥσάν νὰ
εἶχαν ὥρολόγιον, καὶ τὴν ὑπενημιζοῦν
διὰ χρεμετισμῶν καὶ βελασμάτων. Οἱ
ἄνθρωποι τῆς ἀγορᾶς περὶ τὴν μεσημ-
βρίαν εὐκαιροῦν νὰ παρέχουν τροφήν εἰς

τὰ ζῷα των. Μία «γίδα μαλτέζα» εἶνε
ικανὴ ν' ἀναστατώσῃ ὀλέκληρον συνοι-
κίαν διὰ τῶν φωνῶν τῆς, ὅταν πεινᾷ.
Ὅλα τὰ ὑγιῆ ζῷα ἔχουν τὸ στόμα ὑ-
γρόν, δροσερὸν καὶ ροδόχρουν, τρώγουν
ζωηρὰ καὶ χωρὶς διακοπὰς τὴν με-
ρίδα των.

δ') Ἀναπνοή. — Ὅλα τὰ ζῷα, ὅταν
ἐργάζονται ἢ κινεῖνται δυνατὰ, ἀνα-
πνεύουν ταχέως· ὅταν ὅμως καθησυχά-
σουν, ἡ κανονικὴ ἀναπνοὴ δι' ἐντελῶς
υγιῆ ζῷα πρέπει νὰ εἶνε περίπου ἡ ἐξῆς:

Διὰ μικρόσωμον ἵππον.	10—11
» μεγαλόσωμον ἵππον.	9—10
» πουλάρια.	14—15
» γέρινα ἄλογα.	8—9
» βόων ἢ ἀγελάδων.	15—18
» μόσχων ἢ μοσχίδων.	18—21
» γέροντα βόων.	12—15
» πρόβατα καὶ αἰγὰ.	12—15
» σκύλων.	16—18

ε') Γλῶσσα καὶ μύτη. — Καθὼς εἰς
τοὺς υγιεῖς ἀνθρώπους, ἐμοίως καὶ εἰς
τὰ ὑγιῆ ζῷα ἡ γλῶσσα εἶνε καθαρά, ἡ
μύτη δροσερά, χωρὶς βλέννας. Εἰς τὰ
βόδια καὶ εἰς τοὺς σκύλους, μύτη ξηρὰ
«ξεροσκασιμένη» εἶνε ὑποκτον σημεῖον.

ς') Ὁ σφυγμός. — Ὁ σφυγμὸς εἶνε
σπουδαιότατον μέσον διαγνώσεως τῆς
υγείας τόσο καὶ μᾶλλον καὶ ὅσον δίδει ἐν-
δείξεις σχετικῶς πολὺ ἀσφαλεῖς. Εἰς
τοὺς ἵππους ὁ σφυγμὸς εὐρίσκεται εὐ-
κόλως κάτω ὑπὸ τὸ μάγουλον, εἰς
τοὺς βόας εἰς τὴν βᾶσιν τῆς οὐρᾶς, εἰς
τὰ μικρότερα ζῷα, πρόβατα αἰγας,
γάτους, σκύλους κλπ. ἐπὶ τῆς ἐσωτερι-
κῆς πλευρᾶς τοῦ ἐμπροσθίου ποδὸς
ἀνωθεν τοῦ γόνατος. Εἰς τὸν μεταξο-
σκόληκα ὁ σφυγμὸς φαίνεται ὑπὸ τὸ

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΡΩΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προιαθέντος τὴν 2 Αυγούστου 1908 πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς
«Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Αυγούστου, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμ-
βρίου π. ἔ. δημοσιευθεῶν 183 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰς ὁρθὰς λύσεις ἐκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντὸς παρενθέσεως,
οἱ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ε, τάπνευθεντα εἰς ἕκαστον εὔρημα. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθ-
μῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Εὑρήματα τῶν λύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Εὑρήματα τῆς Ἐπιμονῆς,
κατὰ τοὺς νέους ὁροὺς τοῦ Διαγωνισμοῦ, πρῶτην φοράν ἐφαρμοζομένους.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἑλλάς τοῦ Μέλλοντος, 147 [8+6Ε]. — (Ἰσότιμοι: Φοῖβος Εὐρώτας, 170 [9+6Ε]. — Ζήτω τὸ Σύνταγμα, 116 [8+6Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πάσχοῦσα Ἑλλάς, 135 [7+6Ε]. — Γρηγόριος ὁ Πέμπτος, 129 [7+6Ε]. — (Ἰσότιμοι: Ἰδανικότης, 129 [7+6Ε]. — Πλοίαρχος Νέμος, 128 [7+6Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αἶθρα τῆς Νεότητος, 122 [6+6Ε]. — Νεοέλλην, 114 [6+6Ε]. — Φῶς τῆς Νυκτός, 118 [6+6Ε]. — (Ἰσότιμοι: Διοβιανὸν Ἄνθος, 109 [6+6Ε]. — Ταπεινὸ Γλαυκί, 118 [6+6Ε]. — Ἀποξιάτικη Βραδυά, 120 [6+6Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Κρυφὸ Παράπονον, 87 [4+4Ε]. — Ὀνειρον τῆς Δόξης, 79 [4+3Ε]. — Γλυκογράμα, 99 [5+5Ε]. — Εἰκοστή Πέμπτη Μαρτίου, 94 [5+4Ε]. — Θεοδοῖος ὁ Μέγας, 81 [4+4Ε]. — Ἐαρινὴ Ἐορτή, 58 [3+3Ε]. — Προμαχὸς τῆς Ἐλευθερίας, 91 [5+4Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Φίλη τῶν Ζώων, 35 [1+3Ε]. — Αἰματοβρεκτός Μακεδονία, 51 [2+3Ε]. — Ρέμβη, 36 [1+2Ε]. — Ἑλληνομακεδονοπαῖς, 48 [2+3Ε]. — Κοραῖς, 33 [1+2Ε]. — Βασιλεὺς τῶν Χρυσάνθεμων, 29 [1+1Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, 133 [7+5Ε]. — (Ἰσότιμοι: Γαλανόσκωτος Σημαῖα, 171 [9+6Ε]. — Ἡρώς τοῦ Μεσολογίου, 133 [7+6Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐλευθερὸς Ἑλληνας, 115 [6+6Ε]. — Ἐπουράνιος Βίος, 112

διαφανὲς δέρμα τοῦ ἐπὶ τῆς ράχews του.
ἔχουν δέ:

Σφυγμοὺς εἰς τὸ λεπτόν	
Ὁ ἵππος.	36—40
Ὁ ὄνος καὶ ὁ ἥμιονος.	46—50
Ὁ βόας.	45—50
Τὰ πρόβατα, αἱ αἰγες, αἱ χίτρι.	70—80
Ὁ σκύλος.	90—100
Ἡ γάτα.	120—140

Τὰ νεαρὰ ζῷα ἔχουν σφυγμὸν ὀλίγον
ταχύτερον τοῦ κανονικοῦ τῶν ἐφήδων
ζώων. Δὲν ἀρκεῖ ὅμως μόνον ἡ χρονο-
μέτρησης τοῦ σφυγμοῦ, πρέπει νὰ ληφθῇ
ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ ποιότης, τὴν ὁποίαν
ἀντιλαμβάνομεθα ὅταν συγκρίνωμεν ὑγιῆ
καὶ ἀρρωστα ζῷα. Ἀκανόνιστος σφυγ-
μὸς, ἀδύνατος σφυγμὸς, παρὰ πολὺ δυ-
νατὸς σφυγμὸς, εὐκόλως διακρίνονται
μετὰ τινα ἀσκήσιν.

ζ'). Ἡ θερμότης τοῦ σώματος. — Οἱ
πίδες, τὰ ὦτα, τὰ κέρατα καὶ τὰ νύχια
δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε παγωμένα οὔτε
νὰ καίουν, ἀλλὰ νὰ ἔχουν κανονικὴν
θερμότητα εἰς υγιεῖς ζῷον. Ἡ θερμο-
κρασία τῶν ζώων μετρεῖται διὰ τοῦ θερ-
μομέτρου. Εἶνε δὲ ἡ θερμοκρασία κατὰ
τι διάφορος ἀναλόγως τῆς γενεᾶς καὶ
τοῦ ἀναστήματος καὶ τοῦ χρώματος τῶν
ζώων. Οἱ μαύροι ἵπποι εἶναι θερμότεροι
τῶν λευκῶν, μικρόσωμα (κοντὰ) πρό-
βατα θερμότερα τῶν μεγαλόσωμων κλπ.
— Εἰς υγιεῖς βόας καὶ ἵππους κυμαί-
νεται μετὰ 37 1/2 ἕως 36 βαθμοῦς. Πέ-
ραν τῶν 39 βαθμῶν ἡ κατὰστάσις ἀρ-
χίζει νὰ εἶνε προφανῶς πυρετώδης. —
Εἰς τὰ πρόβατα πρέπει νὰ συγκρίνωμεν
τὴν θερμοκρασίαν τῶν ὑγιῶν πρὸς τὴν
θερμοκρασίαν τῶν ἀσθενῶν.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

[6+5Ε]. — (Ἰσότιμοι: Ρυολέτιος, 124 [6+4Ε]. — Ἐνθουσιώδης Ἑλληνας, 124 [6+6Ε]. — Χρυσὴ Καρδιά, 117 [6+4Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νάορη, 93 [5+6Ε]. — Ἀρχὸν τοῦ Πυρός, 102 [5+6Ε]. — Μικρὸς Μουσικός, 91 [5+6Ε]. — (Ἰσότιμοι: Φιλόταρις Ἑλληνοπούλα, 103 [5+5Ε]. — Κόρη τῆς Μακεδονίας, 92 [5+5Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Χιόνι τοῦ Ταύρετον, 46 [2+3Ε]. — Μικρὸ Διαβολάκι, 83 [4+5Ε]. — Σμυρναῖος, 74 [4+5Ε]. — Αἶθρα τοῦ Φαλήρου, 55 [3+4Ε]. — Ἀρσένιος Κοῆς, 52 [2+2Ε]. — Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον, 49 [2+3Ε]. — Γενναῖος Ποιητὴς, 57 [3+2Ε]. — Σουφραῖς, 73 [4+5Ε]. — Ναυτοπαῖς τῆς Οὐτέλλης, 48 [2+2Ε]. — Βάρκα τοῦ Κανάρη, 51 [2+3Ε]. — Ἀθηροβόμων Ἀρματηλάτης, 56 [3+2Ε]. — Περιπλανώμενος Ἀθηναῖος, 61 [3+2Ε]. — Ὑπερήφανο Ἑλληνοπούλο, 56 [3+2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μικρὸς Ζεῆας, 37 [2+2Ε]. — Ὀνειρον τοῦ Ἑλληνομοῦ, 24 [1+1Ε]. — Νηρηὶς τοῦ Αἰγαίου, 34 [1+2Ε]. — Παρνασσός, 22 [1+2Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος, 127 [7+6Ε]. — (Ἰσότιμοι: Ἀνδρέας Ἀνδρείος, 91 [5+5Ε]. — Νίκη, 158 [8+5Ε]. — Κανδολεῶν, 91 [5+4Ε]. — Ἐλ-
πιδόφορος, 169 [9+6Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ποιμενικὴ Φλογέρα, 84 [4+6Ε]. — Βομὸς τῆς Ἐλευθε-
ρίας, 86 [4+5Ε]. — (Ἰσότιμοι: Μικρὸς Δόγης, 87 [4+5Ε]. — Μυροβόλος Χανρανή, 83 [4+5Ε]. — Ἐαρινὴ Πανοέληνος, 73 [4+5Ε]. — Σμυρναῖκὴ Ἠχώ, 77 [4+4Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μέγας Ἀλέξανδρος, 58 [3+3Ε]. — Ἀπελευθερωτὴς τῆς Μα-
κεδονίας, 54 [2+4Ε]. — Ἐλπιδόφορος Σημαῖα, 61 [3+3Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Κρυσταλλιοσμένο Δάκρυ, 43 [2+2Ε]. — Ἀγαγένησις τοῦ Ἑλληνομοῦ, 27 [1+2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Φωτεινὴ Σάντη, 20 [1+1Ε]. — Ναυτίλος, 18 [1+2Ε]. — Κνα-
νόσκωτος Σημαῖα, 19 [1+1Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ πρὸς ἐμὲ ὁρθὰς λύσεις ἀναμὲν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἐξῆς: Σιολοκαύστης
Ἡμίθεος, 11 [0+2Ε]. — Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας, 13. — Χρυσόκοιτης Ἀπόλλων, 13
[0+1Ε]. — Ταπεινὸς Μενεξές, 9. — Ἠχώ τῆς Καρδίας, 9. — Πίρ-Πάφ-Πούφ, 8. — Ξενι-
μένο Σκυριανόπουλο, 9 [0+1Ε]. — Σπεισιωτὴν, 8 [0+1Ε]. — Φαιμὲ Χανούμ, 4. — Νεαρός
Δημοσιογράφος, 18 [1+1Ε]. — Ἀρχὸν τῆς Χίου, 8 [0+1Ε]. — Γλυκεῖα Ἀμμουδιά, 10
[0+1Ε]. — Μόνωσις, 21 [1+1Ε]. — Τέκνον τῆς Ἐρήμου, 8. — Μεταγχολεῖν Ὀνειροπόλος,
10. — Ἐνδοξὸς Σαλαμῖς, 8. — Φιλόταρις Ἑλληνας, 18 [1+1Ε]. — Εὐχὴ τῆς Μάννας, 21
[1+1Ε].

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1909

Ὑπανθυμίζω, ὅτι τὴν 30 Σεπτεμβρίου λή-
γει ὁ τρέχων 6' Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος.
Πρὸς δὴν ἡλικίαν τῶν συμμετεχόντων ἦδη τοῦ
Διαγωνισμοῦ τούτου καὶ τῶν ἐπιθυμούντων
προσέτι νὰ συμμετάσχουν — διότι ὑπάρχει
ἀκόμη ἀρκετὸς καιρὸς μέχρι τέλους Σεπτεμ-
βρίου — δημοσιεύω τὴν μέχρι τῆς 15 Αυγού-
στου γενομένην κίνησιν τοῦ Ξεσπαθώματος.
Λοιπὸν, μέχρι σήμερον διετέθησαν διὰ τοῦ
Ξεσπαθώματος φύλλα 15,884 (ποσὸν ἐλάγι-
στον ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ 34,513 φύλλα,
τὰ ὅποια εἶχον διατεθῇ πέρυσι διὰ τοῦ Ξε-
σπαθώματος).

Οἱ διαθεσθέντες τὰ ὥς ἄνω 15,884 φύλλα
εἶνε οἱ ἐξῆς:

Σύλλογος «Ὁραία Χίος» Ἀλεξανδρείας
φύλλα 1424. — Σύλλογος «Πρόνοια» Μυτιλή-
νης, φύλ. 741. — Λέων τῆς Ἐρήμου, 728. —
«Πανελλήνιος Ἰωνικὸς Σύλλογος» Σμύρνης,
658. — Σύλλογος «Ἀγὼν» Μυτιλήνης, 589.
— Ὀνειρον τῶν Ἑλλήνων, 520. — Μενεξε-
δένιο Μπουκετάκι, 464. — Σύλλογος «Ἀνα-
γέννησις» Κέρκυρα, 430. — Ἐγγονος Αὐτό-
κράτορος, 344. — Χιονομένιος Λόφος, 286. —
Σύλλογος «Χιτικὴ Δράσις» Χίου, 286. — Ἀ-
θανάσιος Λιάκος, 262. — Ἀετός, 246. — Σύλ-
λος «Ἐλπίς», Μυτιλήνης, 234. — Ἑλληνικὴ
Δόξα καὶ Βομὸς τῆς Ἐλευθερίας, 234. —
Ταπεινὸς Κύριος, 225. — Στρατηλάτης τῆς
Ἀσίας, 214. — Ἀάφνη τοῦ Πηνειοῦ, 208. —
Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθερίας, 208. — Παρ-
σκευὴς Ζερδὸς, 169. — Ἡλιακὴ Ἀκτίς καὶ
Ἀφροδίσα Θάλασσα, 156. — Ἰερὸς Ἀγὼν,
156. — Τίτικα Χ. Λέγγερη, 156. — Πολύμνια
Ρούπα, 156. — Σύλλογος «Κνωσὸς» Ἡρα-
κλείου, 143. — Σύλλογος «Μέμφισ», 142. —
Παρνασσός, 142. — Φλωρεντία Μαυρομάτη,
141. — Ροδοπαῖα Ἑλληνοπούλα, 130. — Ἀ-

θηγὰ Μακαρέλεια, 130. — Ἀριδολούριδο, 130.

Τὸ ὅλον φύλλα.....10,052

Διέθεσαν προσέτι καὶ οἱ ἐξῆς τοὺς
ὁποίους μόνον εἶνε τὰ γενικά ἀποτελέ-
σματα ἀναγράφω:

Ἄλλοι 9 ἄνδρες	104 φύλλα.....	936
» 1 » 96	».....	96
» 8 » 78	».....	624
» 1 » 76	».....	76
» 1 » 67	».....	65
» 1 » 63	».....	63
» 69 » 52	».....	3588
» 2 » 39	».....	78
» 10 » 26	».....	260
» 3 » 13	».....	39
» 1 » 7	».....	7

Ἐν συνόλῳ φύλλα.....15,884

Κατὰ τὰν ἀριθμὸν, βραβεύοντες Ἀ τάξεως ἔ-
χουν μέχρι σήμερον ἐξασφάλισιν εἰ πάντε
πρῶτοι. Οἱ δὲ ἄλλοι 26 ἔχουν ἐξασφάλισιν Β'
τάξεως βραβεύοντες, ἐφ' ὅσον ἄλλοι δὲν κατα-
λάβουν τὰ θέσεις τῶν, διαθετόντες κατὰ τὸν
ὑπολειπόμενον χρόνον περισσότερα ἀπὸ αὐ-
τοὺς φύλλα.

Προσθετὴν δὲ τὸ Ξεσπαθῶμα φέτος δὲν
εἶνε τόσο ζωντανόν. Καὶ πρέπει νὰ γίνῃ ζωη-
ρότερον, διὰ νὰ ἐκδοθῇ τοῦλάχιστον μερικὰ
ἀκόμη δωδεκάσελιδα φύλλα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Σχολεῖον, ὁ Γιαννάκης κλίνει:
— Ὁ σκύλος, τοῦ σκύλου, τῷ σκύλῳ, τὸν
σκύλον...

Καὶ εἰς τὴν κλητικὴν σταματᾷ.
— Ἐ, παρακάτω; τὸν ἐρωτᾷ ὁ διδάσκα-
λος. Πῶς κάμνει ἡ κλητικὴ;
— Ὁ Γιαννάκης μιλά.
— Μὰ ἐπὶ τέλους! Πῶς θὰ φωνάξῃς τὸ
σκύλο;

Καὶ ὁ Γιαννάκης θριαμβευτικῶς:

— Κούτ! κούτ! κούτ!..

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στέμματος

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας. Ὁ μα-
θητὴς ἀποστηθίζει:

— ...παράγει ἐξαιρετικὸν οἶνον, Μεθώνη καὶ
Κορώνη...

Ὁ Διδάσκαλος: — Ἐ, στάσου! τί θὰ πῇ

ἐξαιρετικὸς οἶνος;

Ὁ Μαθητὴς: — Ποῦ μεθώνει καὶ κορώνει!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλης Γιαννοπούλου

Ἡ Φροσύλα παρατηρεῖ τὰς ρεκλάμας ποῦ
εἶνε κολλημέναι εἰς τοὺς τοίχους, καὶ θαυμά-
ζει τὰ μεγάλα τῶν γράμματα. Ἀφ' ἧς ἀνα-
φωνεῖ:

— Τί μεγάλες πέννες ποῦ θὰ ἐχρειάσθηκαν,
γιὰ νὰ γράψουν τέτοια μεγάλα γράμματα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλάφου τῆς Αἰγύπτου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

«Οἱ ὄροι τοῦ Δημοφφρίστου κάλλιστοι,
— μοῦ γράφει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανός.
Εἴθε ἐφέτος νὰ μὴν ἔχωμεν ὅσα συνέβησαν τὸ
παρὲλθόν ἔτος». Μὰ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς, φίλε
μου, μετέβαλα τοὺς ὄρους καὶ εἶπα: Εἰρήνη
πᾶσι!

Θὰ σοῦ δημοσιεύσω μερικά ἀπὸ τὰ ὠραῖα
αὐτὰ Παιδικὰ Πνεύματα, Ἐλάφη τῆς Αἰγύ-
πτου. Χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσει ἡ ἐν τῷ Ἀρσα-
καίῳ ζωῇ. Χαίρεται σοῦ εἰς ὅλας τὰς ἐσωτε-
ρικὰς φίλας μου, αἱ ὁποῖαι τόσον με ἀγαποῦν.

Ὀ

ὡφείλαμεν τὸ πᾶν, σὺν τῇ μὴν ἡτοῦ ἡ ἐπιστή-
μῳς ἀναγνωρισμένη βοήθῳς τῶν ἐλληνίδων
μητέρων...» Δεσποτάτῃ ἡ παρατήρησις σου,
ἀγαπητῇ μου. Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἀποφεύγω νὰ
μεταγεωγραφίσωμαι τὰς λέξεις συνδρομητῆς —
συνδρομητρία. Λέγω: οἱ φίλοι μου, τὰ παι-
διά μου, αἱ κόραι μου, κτλ.

Ἐδῶσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαί-
δωνα, Παλλάς, ὁ ὁποῖος πολὺ ἠπόρησε διότι
παρεξήγησες ἐντελῶς τὸ ἄρθρον τοῦ ἐκεῖνο.
Δὲν ἦτο διόλου κατὰ τῶν νεαρῶν ποιητριῶν
καὶ ὑπὲρ τῶν νέων ποιητῶν. Ἐλέγεν ἀπλῶς
διὰ τοὺς πατέρας, οἱ ὁποῖοι κάμνουν αὐτὰς
τὰς διακρίσεις, κ' ἐπιστοποῖ ἐν γεγονόσι σύ-
νθησι καὶ ἀδικούν.

Μοῦ ἤρесе πολὺ ἡ περιγραφή τῆς ἐξοχῆς
σου, "Ἦρω τῆς Κεφαλληνίας". Ἐνόμισα ὅτι
βλέπω κ' ἐγὼ ἐμπρός μου νὰ ὑφῴται ὁ ὠ-
ραῖος ἐκεῖνος, ἀελατοδοχῆς καὶ μεγαλοπρεπέ-
στατος Αἴνος... Εὐγε!

Ὡραῖα ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Μαῦρα Μάτια, Φί-
λη τῶν Ζώων, Πλοίαρχος Νέμος, Ταπεινὸς
Κύριος καὶ Γλυκεῖα Ἀμμουδιά, τὴν ὁποίαν
εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμά.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωσθῆναι
δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ
ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωσμένα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30
Νοεμβρίου 1909. Ὅσα ἀναγνωσθῶνται ἀπὸ α, ἀνή-
κουν εἰς ἀνόγια, καὶ δὲν ἀπὸ α. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Κεφαλλὴν ὁ Σουδα-
νός, α. (Γ. Α.) Παρθένον Δάσος, α. Δευκός
Ἐλέφας, α. (!); Κομήτης τῆς Χίου, α.
(++); Ἐνδοξος Σαλαμῆς κ. Μικρὰ Γόσσα
κ. (Α. Κ.) Μικρὰ Ἀνθοδόμη, κ. (Σ. Γ.)
Μήλον τῆς Ἐριδος, κ. (Θ. Δ.) Κόρη τοῦ
Γιαλοῦ, κ. Κόρη τοῦ Βουνού, κ. Θύελλα κ.
(Σ. Β.) Ἦουχο Ἀεράκι, α. (Α. Γ.) Ἐρα-
σιτέγης α. (Δ. Η.) Ἐποχὴ τοῦ Περικλέους,
α. Ἐξέδρα Πατρῶν, κ. (Ε. Ζ.) Βουρκο-
μένη Θάλασσα, κ. (!); Ἐξηγούμενον
Κῦμα, α. (Α. Σ.) Ἐποσειχθὼν Ποσειδῶν, α.
(=+!); Νεραντζούλα Φουντωτή, κ. (Α.)
Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, κ. Μελοδίκη Φωνή,
κ. (Χ. Κ.) Κόρη τῆς Κρήτης, κ. (Μ. Η.)
Δὸν Κιχώτης, α. (Α. Α.) Ἀραβικὸς Ἴππος
α. (Μ. Κ.) Παρδαλὸς Γάτος α. (Ε. Ζ.) Με-
ταξοκώληξ, α. (Κ. Ι.) Κοκκινόσκουφη, κ.
(Φ. Κ.) Γελόσσα Φύσις, κ. Ἐλλαν Ναυα-
ρχος, α. Δούκισσα τοῦ Φαλήρου, κ. (=+!);
Κολοσσός τῆς Ρόδου, α. (+!!+);

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Νεοέλλην, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν:
ὁ Ταπεινὸς Κύριος (0) μὲ Ἑλληνίδα Κυ-
πρίαν, Ἀνθηρὸν Ζωὴν, Δάφνην τοῦ Πηνειοῦ,
Ἀφροδίτην τῆς Μήλου, Φωτισκίαν, Χρυ-
σοῦ Παῶνι, Χρυσὴν Μάσκαν — ὁ Κεφαλλὴν
ὁ Σουδανός (0) μὲ Ζιλιὰ Χανούμ, Κῦμα τῆς
Λευκάδος, Μυροβόλον Ἰον, Ἐῦθυμον Κόρην,
Κόρην τῶν Κυμάτων, Μουρομούραν, Φυσιολά-
τριδα, Ἐγγενὴ Καρδίαν, Νάρκη, Κόκκινην
Γραβάταν, Ἀγριοπούλιν, Αἰγυπτιαν Βασι-
λόπαιδα — ὁ Δοῦξ τῆς Σπάρτης (0) μὲ Ἐγ-
ρογον Ἀυτοκράτορος, Κυνηγὸν τῆς Ἐρήμου,
Μὴ μὲ Ἀησιόμην — ὁ Ἐλευθέρος Ἕλλην (0)
μὲ Δεκαπενταετὴ Πλοίαρχον, Ταπεινὸν Κύ-
ριον, Κόρην τῶν Κυμάτων — τὰ Μαῦρα Μά-
τια (0) μὲ τὴν Ἰονιάδα — ὁ Ἀπόλλων (0) μὲ
Ἀργυροτόξον Ἀπόλλωνα, Ἀθανάσιον Διά-
κον, Παλλάδα, Αὔραν τῆς Νεότητος — ὁ Ἀνα-
ρόνον (0) μὲ Ἀυτοκράτειραν τῶν Βαλκανίων,
Ἑλλάδα τοῦ Μέλωντος, Γαλανὴν μας Σταυ-
ροφόραν, Ἀνοικτοκάρδον Ἀροακιάδα, 25ην
Μαρτίου — ὁ Ἀθανάσιος Διάκον (0) μὲ Ἑλ-
ληνικὴν Σημαίαν καὶ Πάντα Βουλόμενον —
τὸ Ξενηγμένο Πουλί (0) μὲ Ἐπικούριον Ἀ-
πόλλωνα, Ἀροσολούστον Αὐγὴν, Ἀρχιεπίσκο-
πον Γερμανόν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς:
Ἀθανάσιον Διάκον (πολὺ ἐνδιαφέρουσαι αἱ
πληροφορίαι σου) Διακριθείσαν Ἀροακιάδα
(μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου καὶ ἀκόμη
μῖαν φορὰν παρακάλεσα τὸν Θεὸν νὰ παρη-
γορήσῃ) Ἀγιάννην (ἔχει καλῶς) Δωδωναῖον
(χάρτην ἔστειλα) Ἰωνικὸν Οὐρανόν (εὐχαρι-
στῶ πολὺ διὰ τὰ ὠραῖα δελτάρια τοῦ Τσεσμέ-
φαντάζομαι τὴν εὐμορφὰν τοῦ θὰ περνᾷ εἰς
τὴν λουτρόπολιν) Γεώργιον Φωκᾶν (πρέπει
νὰ εἴπω καὶ διὰ σέ, ὅτι λέγω παραπάνω διὰ
τὸν ἐξάδελφόν σου) Δάφνην τοῦ Πηνειοῦ
(χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ ὠραιότητῃ ἡ περι-
γραφή τοῦ περιπάτου σου) Ἰάπωνα Νι-
κητὴν (γράφει μοῦ τοὺς ἀριθμοὺς ποῦ σοῦ
λεῖπουν, νὰ σοῦ τὰ στείλω) Ἀπόλλωνα
(κάθε ἄλλο παρὰ διὰ τὸ καλῶς εἶνε αἱ ἐπιστο-
λαί σου δὲν τὰ εἶπαμε; τετράδια σοῦ ἔστειλα)
Χαῖρος Πατρίς (ἔλαβα εὐχαριστῶ). Δούκα
τῆς Σπάρτης (χαίρω διὰ τὰς καλὰς γνω-
ριμίας ποῦ ἔκαμες ἔστειλα) Δόφον τοῦ Γά-
νον ὠραϊόταται πραγματικῶς αἱ ἀπαντήσεις
σου εἰς τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν ἂν
εἴχα-τόπον, ὅα ἐδημοσίωσα μερικὰς) Σ.
Μανρ. (τότε ἀρεσκύτως δὲν ἐλήφθῃ ἡ λύσις
σου) Ἀρχαῖον Σπαρτιάτην (ὅχι ἡ λύσις πρέ-
πει νὰ συμφωνῇ μὲ τὴν δημοσιευομένην) Ἀν-
θιμμένην Ἀμυγδαλίαν (τετράδια ἔστειλα)
Ἑλληνικὸν Στέμμα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 19
Αὐγούστου, ἀπάντησω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει-
ραιῶς μέχρι τῆς 8 Σεπτεμβρίου ἐκ τῶν Ἐ-
παρχιῶν μέχρι τῆς 19 Σεπτεμβρίου ἐκ τοῦ
Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 5 Ὀκτωβρίου.

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον
γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι,
πῶλεται ἐν τῇ Γραφεῇ μας εἰς φανέ-
λους, ὧν ἕκαστος περιεχίει 30 φύλλα
καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

380. Δεξιόγραφος.

Ἐν γράμμα καὶ εἰς σύνδεσμος
Μὲ ἐρπετὸν ἠνώθησαν,
Κ' εἰς ἀνὰτα Αἰγυπτίον
Εὐθὺς μετεμορφώθησαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπρου Καφέ

381. Συλλαβόγραφος.

Δυὸ γράμματα ἂν δεσῇς
Μὲ σύνδεσμον κοινόν,
Θεὸν ὀλοπτελέσῃς
Ἀρχαῖαν ἔσθ' ἐπὶ τόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου

382. Στοιχειόγραφος.

Κάμνω ἓνα λάθος ἐστὸν ψαλμό,
Σφάλω ἐστὴν πρώτη νότα,
Κι' ἀπὸ τὸ φάλτσο ποῦ ἄσχημα
Ἐκτόπισε ἐτ' αὐτὰ μου,
Κροῦ νὰ βρέχῃ αἰσθάνομαι
Τὸ μέτωπό μου ἰδρωτᾷ,
Καὶ νὰ κτυπᾷ σὰ σφυρὶ
Ἀκούω τὴν καρδίαν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντωνίου Δ. Ρέτου

383. Ἀναγραμματισμός.

Στὴ Γραμματικὴ εἶμαι πάθος,
Εἶμαι κι' ὁ ὁργανισμός σου,
Ἄν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Πόλιν ξεπροβάλλει ἐμπρός σου.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίας Ν. Οικονομοπούλου

384. Πυραμῖς.

+ Οἱ σταυροὶ ἐλληνικὴ πόλις.
* + * = Στοιχεῖον.
* + * + * = Ἐπιφώνημα.
* * * + * * * = Σύμβολον Θεοῦ.
* * * * + * * * * = Περιέργον ζῶον.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουκῆ Λάρα

385. Δικτυωτόν.

* * * * * = Ἀρχαιοτάτος Βασιλεὺς.
* * * * * = Μυθογράφος.
* * * * * = Διάσημος γυνὴ ἀρχαία.
* * * * * = Γυνὴ τῆς Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Διαβλάκι

386. Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχαῖα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦν ἀρχαῖον θεόν:

1. Φιλόσοφος. 2. Ὡρα τοῦ ἔτους. 3. Νῆ-
σος ἐνδοξος εἰς τὴν νέαν Ἱστορίαν. 4. Νῆσος
ἐνδοξος εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἱστορίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ Σταματίας Σ. Πατρινοῦ

387. Ἑλλητισούμφωνον.

εἰ - εἰα - εἰ - αὐο - ε - αὐου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος

388. Γρίφος.

αααα α
αααα α EX α Κ α' h
αααα α α
ααα α α
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Δόγη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον. 31

384. Εἰκοσάλεπτον (οἰκῶ. σά. λεπτόν). —
305. Ζωμός-ὥμος. — 306. Βιβλίον-βιβλίον. —
307. Ἦρα-ἄηρ.

300. Π
Ι Λ Η
Γ Λ Α Υ Ε
Ο Ρ Α Τ Ι Ο Σ
Χ Α Ι Ρ Ω Ν Ε Ι Α
Α Δ Ε Ε Α Ν Δ Ρ Ε Ι Α
309. Εἰς οἰωνός
ἀριστος ἀμύνε-
σθαι περὶ πά-
τρη. — 310-314.
Διὰ τῶν Δ, Κ:
Διάκος, Δεκάς,
Κόδρος, Κάδμος
δάκνω. — 315. ΠΕΤΡΟΣ-ΑΙΓΙΟΝ (ΠΑΝ-
θηρ, Ἐπιμενίδης, Τερζέστη, Ρωσιστ, Οὐ-
ρανός, Σούνον). — 316. Μὴ προτρέχτω ἡ
γλῶσσα τοῦ νοῦ. — 317. Μηδενὶ πονηρῷ σύ-
νισθι (μηδὲν ὑπὸ νῖ ρῶ - σὺν εἰς 07.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀ π λ ᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5
μόνον μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάττωσθε ὅσους 15 λέ-
ξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦν-
ται ὡς νὰ ᾖσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω
καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ
στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξὲς λέξεις
ἀπλᾶι. — Αἱ μὴ συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου
ἀγγελίας δὲν δημοσιεύονται.]

ἡλῶ ὅτι ἀποσύρομαι ὀρεστικῶς καὶ ἀμε-
τακλήτως τοῦ Δημοψηφίσματος τοῦ
1909 — ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΙΔΕΑ (Θ, 290)

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΙΑΚΟΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909 (Θ, 291)

Ἐδῶρε, the American ice is the best
of all. Χαίρετίσματα στὴν κουρελοπα-
ρέα τῆς Προκουμάτας. — Ἐδρουσθένης (Θ, 292)

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομη-
ταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπί-
πη τὸ φύλλον τῶν, νὰ δηλώνουν ἀμέ-
σως τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας, ἀποστελλόντες καὶ 50
λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ται-
νίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνοῦμεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τοῦ φύλλον.